

Оазисът Кара Дере

Ще ми се да разкажа, защото в ушите ми продължава да шуми морето, в заспалите ми очи да проблясва изгрева, а когато ги отворя, виждам гората. Високи борове, тънки и стройни, украсени с най-големите шишарки, които някога съм виждала. Някои дървета плачат, може би гората е тъжна. Скоро преди да пристигнем там е имало пожар. Поизгорели са храстите на около декар територия. Казват че хората са се втекли на мястото на пожара, образували са верига до морето и с кофи вода, а някои с голи ръце и крака, са загасили пламъците.

Под сенките на гората скитат десетки лагеруващи. Хората там не летуват, не са на почивка или на курорт. Кара дере не е част от цивилизацията. Там се оцелява по самобитен начин, с най-необходимото и без нищо излишно. Регулацията се случва на природен принцип. Като остане човек да преспи вечер – две и организмът му сам се приспособява. Необходимостта от храна се регулира, движението е наложително за всяка дейност, готвенето е забавно и изобретателно на принципа – от нищо нещо. Месото нито липсва, нито е в повече ако някой донесе. Виж, бирата е необходимост, но с колела не е трудно да се стигне до цивилизацията и да се купи. Цените в околните градчета са ниски. Моето тричленно семейство, изкара 10 дена на Кара дере със 70 лева, без да се лишаваме от нищо съществено.

По организацията на подобно летуване има много неща, човек се учи с годините. Нужни са сечива, съдове и прибори за хранене, сухи храни, светилници и кибрити, въжета и тиксо, пирони, чували за боклук и добро желание.

Първите дни бяха особено продуктивни. Мъжете се събуждаха и почваха да коват, дялкат и творят всякакви оборудване – кухня, баня, тоалетна, катерушка за децата, трапезария ... съвсем импровизирани, но пък функционални. Дори дъска за рязане на зеленчуци ми избичиха. Женската част готвехме и поддържахме лагера. Понякога ходехме до чешмата – на 2 км от лагера, за да перем. Водата от извора е вкусна и хубава за пиене, изпира всякакви мръсотии, а за къпане е вълшебна. Въведох практика на самозаливане с ледена вода. Единствения начин да се изкъпя с много вода, беше там, на място, със студена. Но пък лятото тази година е горещо и в крайна сметка просто се разхлаждах приятно и тренирах нервната си система.

Много добре ни се получи. В началото жегата беше особена – различна от Софийската, по-влажна и сякаш тежка. Но след ден два, въздухът, морето и вечерните огньове наляха жилите ми с живот и сякаш се събудих за щастието. Преливах. Не можех да не се наслаждавам постоянно на мястото, на нещата които върша, на начина по който живеех. Сякаш това е гората от детските ми фантазии – приказна, тиха, омайна. Място, където няма суета, където всяко може да е полезно и влиза в употреба, където никой не се интересува от цивилните закони. Странно как се отпуснахме и не си криехме или пазехме вещите, не ги прибирахме в палатките или в колите. Деляхме си всичко някак безкористно, дори децата си гледахме солидарно и вместо да се чувствам натоварена, защото работата все имаше някаква за вършене, аз се разтоварих от напрежението, от градските тревоги и се усетих в себе си. Спомних си какво искам да върша в живота си, сетих се за неща, които са били пред очите ми години наред, а не съм им обръщала внимание.

Будех се в 6 всяка сутрин и излизах навън. Слънцето ме привличаше в тихия си изгрев, с дългия лъч на слънчевата пътека. Въздухът не беше се загреял още, но морето съхраняваше топлината от предния летен ден. Имаше дни, когато водата беше кротка, като в езеро и тогава плувах срещу слънцето и на равнината на очите ми, беше безкрая. Безкрайната тишина, необятната шир на реалността, на живота,

на щастието. Имаше любов. Прегръщах и целувах дърветата, галех пясъка, флиртувах с водата, радвах се на мидите и си избрах една черупка, продупчена от триенето с камъните, която нарекох моят тотем за неприкосновеност. Още не знам какво е това, но така го почувствах.

Това е мястото, което събуди в мен радостта, че съм аз, че съм жива, че имам тяло, ръце, крака, ум, усмивка, дете и цвете, подарено ми от него. Че имам мъж, който ме обича. Че срещам приятели, които ми напомнят за интимността на разговора под звездите, за топлината на приятелството. Тези неща сякаш не се случват в цивилизацията. Сякаш в София всеки търси максимална ползност при минимални усилия, като акцента е на възвращаемостта. В природата, естественото състояние е отдаване, а обратната връзка идва отсамосебе си, непотърсена, но многократно откликваща. Така се заредих с емоции, похвали, радост, свобода, че дори аз се заобичах, а в началото си мислех че не може да се получи и можех да мо да дам, но не можех да взимам. Единствено от себе си, за себе си, но не и от другите за другите.

Кара дере се намира на юг от Варна, до град Бяла. От Бяла се излиза по набраздени от коловози черни пътища, които отвеждат до плажа. Той е доста голям с хубав пясък и множество шарени камъчета, мидички, рачета и рапани. Някъде е полегат, другаде е по-стръмен. В скалите на места, през цепнатините протича сладка, ледена, изворна вода. Вкусна за пиене, освежаваща за тялото. В края на плажа, имаше кал, която уж била лековита, но двама от нашите хора слънчасаха сериозно заради нея тъй като мазането с кал запушва порите, а слънцето е много силно и се обезводниха. Прекараха нелек махмурлук на следващия ден, но се оправиха за щастие.

На територията на Карадере видяхме богат животински свят – птици, които са кротки и спокойно приближават човеците, костенурки, прасета. Няма никакви гадина, дори комарите са малко, но това може би е в зависимост от сезона. Най-неприятни бяха мухите, които хапят, но с обикновен репелент, този проблем се решава. Дърветата пък, дори по обяд, когато е най-горещо, създаваха приятна прохлада.

Проблем на мястото са хигиенните решения. Мое лично убеждение е, че пиклите имат голям дял в замърсяването на мястото, понеже с всяко пишкане оставят хартийка след себе си. Аз използвах листенца. Много дискретно и незамърсяващо решение. Момчетата пък установиха че най-добре се ходи по голяма нужда в гората, с лопата под мишница. Така ние старателно пазехме гората от замърсяване и дори системно си правехме труда да събираме чужди отпадъци и да ги извозваме до контейнерите в края на Бяла.

Ще ми се да отправя призив към всички жени, които посещават природата и се срещат със физиологичните си нужди там. Предпочитайте природната тоалетна хартия, тя не прилича на отпадък, дори не се забелязва, защото вече е там. Знаем че хартията бързо се разпада, но ако сезона е 2 месеца, то в края на август, цялата гора вече ще бъде осеяна с интимни отпадъци. Не е нужно всички да виждаме и да заобикаляме вашите боклуци. И още нещо, пътеките служат, за да се ходи по тях. Може би изглежда удобно да се ака на метено, понеже няма тръни да ви издерат дупето, но е много по-културно да се отдръпнете от пътеката, да си изберете местенце, където да свършите работа и после да го зарияте, както правят животните. Имаме какво да научим и от тях.

Места като Кара дере вече няма, а са необходими на човека, за да се връща към корените на живота. Аз ги пазя и докато съм там, и в душата и в сърцето си и във фотоапарата си. Ще ми се да мога да се връщам там, да изпитвам мир, щастие, свобода и покой. Моля ви, пазете и вие нашата майка – природата!

Наздраве за Кара Дере.

Амин